

Ik heb je horen jubelen: „Wees toch allemaal blij, mensen ...
de lichtjes branden!
Eerst was het donker.
Nu is het licht geworden.
Want Jezus is geboren!”
Is 't niet zo, Ziertje?”
Ziertje knikt alleen van ja.
Er staan grote tranen in zijn ogen.
Daarin dansen lichtende vlammetjes.
De vlammetjes van de kaarsen

SITA'S KERSTGAVE

Joke van Mierlo—van Kuipers

Sita was een Brits-Indisch meisje van zes jaar, met grote donkere kijkers en zwart haar. De zon brandt daar zo fel, dat alle kinderen er nog bruiner uit zien dan jullie na de zomervakantie.

Sita had geen vader en moeder meer. Maar toch was ze gelukkig. Ze woonde in een prettig thuis met andere jongens en meisjes. Toen ze een heel klein kindje was, had een vriendelijke oude man haar gevonden aan de kant van de weg. Hij was een christen, hij had de Heer Jezus lief en hij wist, dat hij Sita nergens beter brengen kon, dan in het kindershuis van de christenen.

Hij betaalde daar veel geld, opdat men er heel lang voor haar kon zorgen en soms kwam hij haar opzoeken.

En op zekere dag stopte hij bij z'n bezoek een blinkend zilveren kwartje in haar handje. Dat mocht Sita houden!

Zoveel geld had ze nog nooit voor zichzelf gehad! Ze holde naar tante en vroeg: „'t Is nog meer dan twee stuivers, niet?” „Veel meer,” zei tante. „En je mag ermee doen wat je wilt. 'k Zal 't kwartje voor je wisselen in vijf mooie nieuwe stuivertjes. Die doen we in een doosje. En als je er iets voor kopen wilt, dan mag dat!”

Weet je, wat Sita voor haar stuivertjes kocht? Iedere morgen kwam er een man met snoepjes langs het schoolplein. De eerste keer kocht ze voor een stuiver noga van haar eigen geld. En ze at het niet allemaal alleen op! 't Was zo heerlijk om nu óók eens te delen met de vriendinnetjes, die haar altijd wat gaven.

En op een andere dag kocht Sita in de bazar van 't dorp een fluitje, zo'n mooi rood fluitje.

Toen had ze nog drie stuivers over en ze lag te bedenken, wat ze dáár nu nog wel allemaal voor kopen kon!

In de dorpsbazar lag zo iets moois! Sita moest ernaar kijken, zo vaak ze erlangs kwam uit school. Prachtige kralen, rode en witte. En ze kostten drie stuivers!

Ze gingen op zondagsschool al Kerstliedjes leren.

Ze dachten al aan het Kindeke Jezus, dat eens geen plaats had om Zijn hoofdje neer te leggen, zoals ook Sita, vóórdat de vriendelijke man haar had meegenomen. En toen ze dit verhaal hoorde, dacht Sita heel diep na en er kwam een grote liefde in haar hart voor dat Kindeke.

Zo lief had God ons, dat Hij ons Zijn Kindje gaf, dat arm werd om ons rijk te maken.

Toen het Kerstmis werd, mochten ze allemaal iets geven. Iedereen wilde „Dank U, Heer” zeggen voor Gods goedheid. En de grote meisjes borduurden en naaiden en de jongens pakten vruchten en groenten in een mandje en al deze gaven waren voor God, ter ere van het Kindeke Jezus.

Maar wat zou Sita geven?

In haar doosje zaten nog drie glimmende stuivertjes. Maar . . . de nogaman kwam zeker weer gauw langs en als 't Kerstfeest werd, wilde ze zo graag een nieuw snoer kralen hebben.

Ze wist niet goed, wat ze doen moest. En toch hield ze zoveel van God in de Hemel en Zijn Kindeke Jezus.

„Wat doet God met de gaven, die we Hem brengen?” vroeg ze aan tante.

„Hij maakt er Zijn arme en zieke kinderen gelukkig mee!” antwoordde tante ernstig.

Sita dacht heel lang na. Misschien dacht ze ook aan een klein meisje, dat lang geleden was opgenomen door een oude man, uit liefde tot God.

En toen wist ze het wèl!

Ze liep tussen de andere kinderen in op die Kerstmorgen. Zonder de mooie kralen om haar hals.

De dominee vertelde zo mooi van het Kindeke Jezus. En Sita's

handje bleef in haar zak en ze hield stijf de drie stuivers vast. Toen kwam het ogenblik, dat ze allemaal hun gaven mochten brengen uit dankbaarheid. Eieren, borduurwerk, groenten, fruit en óók drie blinkende nieuwe stuivers van Sita zelf.

En Sita glimlachte naar de dominee.

„Voor de Here God!” zei ze blij. En de dominee glimlachte terug.

Na de dienst holde Sita naar huis en vertelde alles aan tante.

„Weet u, wat ik maar hoop, dat God voor mijn stuivers zal kopen?”

zei ze. „Een slaapmatje, of een pot rijst, of kleertjes voor een kindje, dat niemand heeft, zoals ik vroeger.”

Tante nam haar op schoot en streek haar zachtjes over 't zwarte haar.

„Zeker wil Hij dat. Want ook Zijn eigen Kindeke had geen plaats, waar Hij het hoofd kon neerleggen.”

TJOEN LEN

Joke van Mierlo— van Kuipers

*Tjoen Len zegt: Dank U, lieve Heer
voor Kindje Bao en Kindje Bobbie!*

Kleine Tjoen Len ligt te slapen op haar matje in een land ver weg over zee.

Maar als de eerste zonnestraaltjes over haar stijve, zwarte vlechtjes glijden en haar bolletje helemaal warm maken, wordt ze wakker.

Ze springt op, trekt haar broekje aan en haar mooie, blauwe jakje.

Grootmoeder is bij haar en zegt: „Eet maar vlug je rijst op, dan mag je mee naar moeder. We hebben zo'n grote verrassing voor je!”

Dan neemt grootmoeder haar mee naar moeders kamer.

Achter de mooie, dikke, blauwe gordijnen ziet Tjoen Len haar moeder en in haar armen houdt moeder het mooiste cadeautje, dat ooit iemand aan Tjoen Len zou kunnen geven: een lief klein broertje.

Want Tjoen Len is al vijf jaar en zij heeft altijd maar alleen gespeeld.

Is dit nu niet heerlijk, dat de kleine Bao van haar is en dat zij ermee spelen mag en ervoor zorgen kan?

De volgende dag als de kleine Bao een bad krijgt, staat Tjoen Len erbij en mag helpen. Ze mag houtjes op het vuur gooien, want het moet heerlijk warm in de kamer zijn!

En als al de ooms en tantes komen om naar Bao te kijken, zit Tjoen Len op een bamboestoeltje bij moeders bed. Ze mag allerlei dingen aangeven om moeder te helpen.

Als het avond wordt, legt ze heel zacht haar wang tegen het wangetje van het slapende broertje. O, ze is zo blij met hem.

Bao's oogjes waren helder en groot. Ze zagen mooie vliegers en lampions en bloemen en toen hij nog groter werd, wilden zijn handjes alles wel pakken.

Tjoen Len was heel sterk. Ze kon haar broertje al op de rug dragen en toen zij eens met hem buiten liep, kwam ze een vreemde dame tegen.

Die woonde in een groot huis en had heel andere kleren aan dan de mensen in het land van China.

Die dame had een kindje, even klein als Bao. Hij zat in een wagentje en zijn moeder reed met hem. En de twee kindertjes keken naar elkaar en begonnen te lachen.

Toen keek de vreemde dame naar Tjoen Len en lachte zo vriendelijk.

Tjoen Len was een beetje verlegen, maar ze lachte terug en toen zei die vriendelijke dame:

„Wat heb jij een lief broertje, hoe heet hij?”

„Bao,” zei het zusje.

„Zou hij wel eens met mijn Bobbie willen spelen en wil jij dan met hem meekomen?” zei de vriendelijke dame.

Dat mocht en Tjoen Len kon die avond haast niet slapen, zo benieuwd was zij, hoe het zou zijn in dat grote huis waar Bobbie woonde.

De volgende morgen mocht ze met haar oom naar de markt. Daar kreeg ze twee geldstukjes om wat moois te kopen voor haarzelf en haar broertje.

En toen kocht ze twee rammelaars. De ene was natuurlijk voor Bao, maar voor wie was de andere, denk je?

Al gauw waren Bobbies moeder en Tjoen Len dikke vrienden en de kleintjes speelden samen met hun rammelaars op het matje. Tjoen Len kwam nu dikwijls met haar broertje bij kleine Bobbie spelen.

Zondagsmorgens ging Bobbies vader altijd ver weg. Hij reed op zijn pony naar de stad om de mensen te gaan vertellen van de Heer Jezus.

Bobbies moeder dacht dan altijd aan een land over zee, waar op zondagmorgen de kinderen naar de zondagsschool gaan.

„Ik wilde, dat de kinderen hier ook kwamen,” dacht ze. „Maar ze zijn een beetje verlegen voor mij.”

Toen maakte ze een mooi plan.

Op een keer stond Tjoen Len met al haar vriendjes en vriendinnetjes te kijken naar Bobbie, die over de grond kroop met zijn mooie, rode schoentjes.

Ze mochten binnenkomen om ze beter te kunnen zien.

Toen begon Bobbies moeder een liedje voor hen te zingen en ze zaten op de grond en keken naar haar boeken met mooie platen; ze vertelde van de Heer Jezus, die al de kinderen liefheeft en het leek net op een zondagsschool.

Toen het tijd was om naar huis te gaan en rijst te eten, wilden ze allemaal wel graag terugkomen, de volgende zondag.

Ze konden alleen niet onthouden, wanneer het weer zondag was. Dat vonden ze heel moeilijk.

Toen eindelijk de zondag kwam, liep Tjoen Len door het dorp met een grote bel. Zo wisten alle kinderen, dat het zondag was en dat zij zich klaar moesten maken voor de zondagsschool.

En nu komen ze elke week en zitten op het matje, luisteren en zingen en ze zeggen ook: „Dank U, lieve Heer, voor alle mooie en heerlijke dingen,” die zij zelf eerst mogen opnoemen.

Tjoen Len is niet meer verlegen en ze heeft al iets bedacht, waar ze: „Dank U, lieve Heer,” voor zeggen wil.

Voor de twee lieve kleintjes: Bao en Bobbie!

Tjoen Len zegt: Dank U voor 't Kindje Jezus.

's Winters is het in dat verre land ook erg koud.

Kleine Bao kon nu al aardig kruipen, net als Bobbie, en ze hadden allebei lekkere warme jasjes aan, want de wind blies over de heuvels.

Als Tjoen Len thuiskwam, moe van het spelen met de andere kinderen, speelde ze toch altijd eerst nog even met Bao, vóór hij naar bed ging.

Eens speelde de kleine stouterd sneeuwstorm. Hij was eventjes alleen geweest en had het gaatje in zijn jasje groter gemaakt en nu plukte hij er de watjes uit. Die vlogen overal in het rond.

Zo werd Bao dus groot!

Dikwijls nam Tjoen Len hem op de rug en ging zij naar Bobbie. Dan mocht ze wat melk meenemen van hun eigen geit, want kleine Bobbie was veel bleker en kleiner dan de kleine Bao.

Ze vertelde aan Bobbies moeder, die een jasje voor Bobbie naaide, wat de kleine, stoute Bao had gedaan.

„In het verre land over de zee spelen wij ook, dat het sneeuwt en strooien kleine plukjes watten op de Kerstboom,” vertelde Bobbies moeder.

Jullie weet wel, waarom het Kerstfeest is en waar wij dan aan denken en jullie hebt ook wel eens een Kerstboom gezien, maar Tjoen Len wist daar niet van.

Bobbies moeder vertelde:

„De Heer Jezus, van wie je al die mooie verhalen hebt gehoord en van wie je al die mooie platen gezien hebt, is ook eenmaal zo'n klein kindje geweest. En op het feest van Zijn verjaardag zijn alle mensen zo blij en steken lichtjes aan in een grote boom en danken God voor 't Kindje Jezus, dat eenmaal gekomen is om ons gelukkig te maken. We zullen met de kinderen van de zondagsschool al gauw het feest gaan vieren. En dan moet je maar eens bedenken, wat Bao graag zou willen hebben op het Kerstfeest!”

Toen Tjoen Len thuiskwam, vertelde ze alles aan haar moeder. „En nu zeggen de vreemdelingen, moeder, dat ze allemaal zo blij zijn, omdat 't Kindje Jezus kwam. Daarom geven zij elkaar cadeautjes! En nu wil ik ook zo graag iets geven aan Bobbie en aan zijn moeder. Mag ik dan mijn stenen varkentje stukgooien, waar ik al m'n geld in bewaar?”

In de dagen vlak voor het Kerstfeest stond er een prachtige rose

bloem, in een pot, in het huisje van Tjoen Len en zelf maakte ze een paar mooie pantoffeltjes voor Bobbie. Natuurlijk hielp moeder haar. De schoentjes waren net poesjes, met ogen van zwarte kralen en oortjes van bont.

Toen kwam het feest. De bel van Tjoen Len riep eens zo blij: Kom, kom, kinderen, kom!

En alle kinderen zaten op de mat en zongen van: 't Is een blijde feestdag.

De kleintjes waren er ook en wezen met hun puntvingertjes naar de stralende lichtjes in de boom.

De rose bloem had een mooie plaats gekregen.

En Bobbie was ó, zo blij met zijn poesescoentjes en Bao met zijn bal.

Maar het mooist van alles was de plaat van 't Kindje Jezus, waar Tjoen Len aldoor naar had zitten kijken, terwijl Bobbies moeder vertelde van het Kerstfeest.

Ze mocht die plaat houden en mee naar huis nemen en die avond dankte Tjoen Len voor het liefste Kindje, dat er ooit op de wereld geboren was, want zij zei: „Dank U, lieve Heer, voor het Kindje Jezus!”

HET KERSTLICHTJE

Rie Stoové—Bauer

't **I**s onrustig in de klas.

Telkens draaien de hoofden de kant van 't raam uit.

Het sneeuwt.

Jaap schuift voorzichtig wat naar Teun toe en fluistert:

„Fijn jò, en volgende week is het Kerstmis!”

Teun knikt.

Een echte witte Kerstmis, denkt hij, dat is wel mooi!

Jaap begint weer te fluisteren.

„Kom je vanmiddag bij me, we moeten nog Kerstversieringen voor de winkel maken en dan kan je meehelpen.”

Teun knikt weer; dat vindt hij fijn.

Hij zit stil. Hij kijkt weer naar buiten naar 't neerdwarrelen van de sneeuwvlokken. Soms komt er een sneeuwvlokje vlak voor 't raam en blijft als een wit vlekje even tegen 't raam zitten, dan verdwijnt het en is het een druppel geworden.

De juffrouw ziet wel dat de kinderen telkens naar buiten kijken en moeilijk kunnen opletten, maar dat kan ze best begrijpen.

Maar praten mogen ze niet, daarom kijkt ze ook de kant van Jaap en Teun uit, want Jaap wil weer wat tegen Teun zeggen.

Jaap zwijgt nu maar en wacht tot de schoolbel luidt.

Teun zit een beetje te soezen.

Hij denkt aan thuis.

Vader heeft 's winters niet veel werk en moeder ligt ziek. Teun is erg bang dat er thuis helemaal niet aan Kerstmis gedacht zal worden.

Vader is veel weg. Nu met de kerstdrukke helpt hij veel in 't dorp, voor verschillende winkels brengt hij de pakjes rond. Vader zal het wel niet prettig vinden dat het sneeuwt.

Plotseling schrikt Teun op.
De bel luidt en 't is net of dit veel harder klinkt dan anders.
Dat komt omdat het door de sneeuw veel stiller is buiten.
Er is beweging in de klas.
Maar de juffrouw klapt in haar handen. Ze moeten stil en eerbiedig zijn.
't Is wel heel moeilijk vandaag.
Nu mogen ze toch eindelijk naar buiten.
Over elkaar heen tuimelen ze in de sneeuw.
Wat is er in die paar uren, dat ze op school zaten, al veel sneeuw gevallen; de straten, de wegen, de velden, alles is wit.
Teun loopt met Jaap zover mee op.
Ze hebben hun handen in de zakken en proberen te glijden.
Hè, wat is het lekker in de sneeuw! Ze hebben er rode wangen van.
„Eigenlijk jammer dat ik moeder beloofd heb te helpen vanmiddag,” zegt Jaap. „We konden veel fijner buiten gaan spelen.”
„Als je 't beloofd hebt, moet je het doen,” zegt Teun.
„Kom jij dan ook?”
Teun knikt.
„Als ik m'n brood op heb. Tot straks.”
Jaap is thuis.
Teun loopt door, het dorp uit, de landweg op die langzaam naar boven klimt. Aan 't eind daarvan staat hun huisje.
Als hij thuiskomt is vader net thuis. Vader is bezig koffie te zetten.
Teun gaat naar moeders bed. Wat ziet moeder toch bleek van al die weken in bed liggen. Toch is het net of moeder heel wat vrolijker is. En het is ook lichter in de kamer. Dat komt allemaal door de sneeuw.
„Ga je vanmiddag fijn buiten spelen?” vraagt moeder.
„Ik ga bij Jaap Kerstversieringen voor de winkel maken,” zegt Teun.
„Dat is ook goed,” knikt moeder.
Als Teun z'n brood op heeft, mag hij weg.
De sneeuw op de weg is nog dikker geworden.
Hij loopt nu naar beneden en kan af en toe glijden.

Jaap komt hem al tegemoet; samen spelen ze nog even en dan gaan ze naar binnen.

In de gezellige huiskamer achter de kruidenierswinkel van Jaaps vader zijn de zusjes al bezig. Ze knippen van lange stroken rood papier gelijke stukjes af. Van het eerste stukje worden de uiteinden aan elkaar geplakt; het volgende stukje wordt er doorgestoken, de uiteinden worden weer aan elkaar geplakt, en zo wordt de slinger afgewerkt.

Een ander zusje knipt van rood crêpe-papier franje.

In de hoek van de kamer ligt dennegroen en de moeder van Jaap zoekt gelijke takjes bij elkaar die ze met rood lint samenbindt. Jaap en Teun worden naar de kelder gestuurd. Daar moeten ze tien grote, maar gelijke aardappelen zoeken.

Als ze daarmee bovenkomen, mogen ze ze doorsnijden, er voorzichtig een gat in boren, zo, dat er een kaars in past, dan rood crêpe-papier eromheen doen en dat vastbinden met een smal rood lintje. Zo is het een kandelaar geworden.

Jaaps moeder weet wel dat Teuns moeder ziek is en als Teun aan 't eind van de middag naar huis gaat, geeft ze hem een paar slingers, wat crêpe-papier en rood lint en zo'n mooie kandelaar, die hij zelf gemaakt heeft, mee.

Teun houdt alles stevig vast, want hij wil er niet mee vallen in de sneeuw.

Onderwijl bedenkt hij wat hij ermee doen zal.

De slinger bewaart hij als ze misschien toch nog een klein Kerstboompje krijgen en het crêpe-papier is voor om de lamp.

De kandelaar wat zal hij daarmee doen?

Op het tafeltje naast moeders bed zetten?

Incens bedenkt hij wat.

Hij gaat wat spelen.

Hij gaat spelen dat ze in Bethlehem wonen. En op de avond van Kerstmis zal hij de kandelaar voor het raampje van zijn kamertje zetten, er een kaars in doen en hem aansteken.

Als dan de Wijzen uit het Oosten komen en ze zien het lichtje, dan zullen ze denken dat dáár de ster staat. En dan zullen ze

hun geschenken brengen en dan zullen wij ineens heel rijk zijn en alles voor moeder kunnen kopen, zodat ze gauw beter zal worden.

Ja, dat zal hij doen!

Thuis bergt hij alles voorzichtig weg.

De volgende dagen moet hij er steeds aan denken.

Eindelijk is het de avond van Kerstmis.

Vorzichtig gaat hij de kamer versieren, ze hebben geen boompje; wel heeft vader een paar dennetakken meegebracht en moeder geeft vanuit bed raad hoe hij alles het beste doen kan.

Van de kandelaar vertelt hij niets.

Die staat veilig onder zijn bed en wordt straks als het donker zal zijn voor het raam gezet.

Als het eindelijk donker is, sluipt hij voorzichtig naar boven, hij heeft een doosje lucifers meegenomen.

De kaars wordt voor het raam gezet en aangestoken, maar eerst heeft hij zover mogelijk de gordijnen op zij geschoven, want er mag geen brand komen!

Hè, hij zou wel naar buiten willen gaan om te kijken hoe het staat!

De Wijzen zullen het vast wel zien.

Och Teun, de Wijzen zullen er immers nooit langs komen!

Maar daaraan wil Teun niet denken!

Wel komen de boodschappenjongens uit het dorp langs en die zien het flakkerend lichtje en denken: wat heeft dat te beduiden?

Daar is toch geen brand!

Ze vertellen het elkaar en vragen er Teuns vader naar en die haast zich naar huis.

Hij ziet ook van verre het flakkerend lichtje en begrijpt er niets van.

Teun zit naast zijn moeder aan 't bed.

Vader komt binnen en valt uit:

„Jongen, ben je aan 't brandstichten boven. Wat heb je gedaan?”

En meteen klimt hij de trap op naar boven, naar Teuns kamertje en blaast de kaars uit.

Mopperend komt hij naar beneden.

„Wat is dat voor onzin!”

Teun is eerst heel erg geschrokken en toen erg verdrietig geworden.

Met het hoofd op z'n armen ligt hij te huilen.

Moeder vraagt zacht: „Wat was er toch jongen?”

En dan vertelt Teun, dat hij aan 't spelen was, dat het lichtje de ster van de drie Wijzen uit het Oosten was. 't Was toch Kerst-avond? En dan zouden ze hier hun geschenken brengen en konden ze alles kopen wat moeder nodig had.

Moeder strijkt over Teuns hoofd.

Vader trekt zijn jas weer aan en gaat de deur uit.

De mensen uit het dorp staan vader op te wachten om te vragen wat er gebeurd was.

„O, een kaarsje voor 't raam,” meer kregen ze niet van vader te horen.

Maar Jaaps vader kreeg het wél te horen, die vroeg net zo lang, tot vader het verhaal verteld had.

En toen vader die avond heel laat naar huis ging, liep hij héél langzaam. Hij had zoveel te dragen.

Jaaps vader had het verhaal van Teun gauw rondverteld en toen Teuns vader naar huis wilde gaan, kwam de melkboer met een paar flessen melk, de slager met een stuk vlees, de bakker met een groot krentenbrood, en Jaaps vader had een grote mand flink vol gepakt met kruidenierswaren.

Thuisgekomen werd Teun wakker gemaakt en alles werd uitgepakt.

Teun zit slaperig op een stoel z'n ogen uit te wrijven.

Ineens zegt hij:

„En nu hebben toch de Wijzen hun geschenken hier gebracht.”

KERSTNACHT

*Als ik was geweest bij de engelenschaar,
dan had ik gezongen, het mooiste van al!
Dan had ik gezongen, zo hoog en zo klaar,
dat Jezus het hoorde in Bethlehems stal.*

*Als ik bij de herders geweest was in 't veld,
dan was ik aan 't lopen, aan 't lopen gegaan,
zodat ik de and'ren vooruit was gesneld,
om toch maar het eerst bij het kribje te staan.*

*Als ik aan de hemel een ster had gezien
en op een kameel had gereisd door de nacht,
heel ver uit het oosten, dan had ik misschien
het Kindje het goud uit mijn schatkist gebracht.*

*Och, ik ben geen engel, geen herder, geen lied.
En ik heb het Kindje geen schatten gebracht.
Maar als het mij zo bij Zijn kribbetje ziet,
dan zegt het tóch, dat het op mij heeft gewacht.*

Jo Kalmijn—Spierenburg

KERSTFEEST IN HET DUINHUIS

Rie Stoové—Bauer

De kinderen in het dorp wisten alleen nog maar dat vroeger in het grote huis aan de binnenkant van het duin de oude heer en mevrouw hadden gewoond; de ouders wisten nog de naam van de meneer en mevrouw, de kinderen niet meer. 't Huis stond al jaren leeg. Aan de zeezijde was een brede trap die uitliep op een grote waranda en daar stonden zelfs nog een paar oude rieten stoelen. Aan de landzijde waren veel ramen. De kinderen speelden er verstoppertje of „spookje”. Vooral dat laatste spel was heerlijk griezelig. Dat deden ze meestal als een der grotere kinderen meeging. Dan gingen ze aan de voet van het duin zitten met hun gezichten naar het huis toe en het grote kind vertelde

Hoorden ze daar werkelijk de rieten stoelen verschuiven ? Niemand dorst te gaan kijken, 't was aan de achterkant Nu liep het spook voorbij de ramen De kinderen hielden hun adem in totdat plotseling het grote kind zei: „Ik fop jullie maar, er bestaan immers geen spoken!”

Lachend liepen ze uit elkaar, maar geen van hen allen ging toch naar het huis toe, ze liepen het duin over en gingen aan het strand spelen.

Maar op een dag, 't was nog zomervakantie, zagen ze werkelijk iemand in het huis lopen. Ze waren juist van plan verstoppertje te gaan doen, maar bleven nu onderaan de weg staan.

Klaartje en Jan wezen naar boven, waarop Riek onmiddellijk zei: „Je mag niet wijzen, dat staat helemaal niet netjes.”

Klaartje en Jan schrokken ervan, want juist stond de meneer die door het huis gelopen had, voor een der ramen stil en keek naar hen.